

ДЯВОЛЕ, ВЕЧЕ НЕ МОЖЕШ ДА МЕ ТЪПЧЕШ

Дейвид Уилкерсън
19 Април 2004

В Исая 51 глава Господ дава силно послание за всички нас, които искаме да живеем праведно. Той заявява: „Слушайте Ме, вие, които следвате правдата, които търсите ГОСПОДА!“ (Исая 51:1). Няколко стиха след това Той се обръща към онези, които „познавате правда, народ, в чието сърце е Моят закон!“ (51:7).

Когато Исая предаваше това послание, неговите слушатели бяха Израел, но Бог отправя този призив също и към всеки посветен вярващ днес. Това слово не е предназначено само за истинския Израел, но за всички, които представляваме Израел във вярата. Той се обръща към всеки, който би търсил Исус с голяма страст. В тези два кратки стиха Той ни казва: „Тук имам послание специално за вас.“

Господ започва,обръщайки се към слушателите Си с : „ти, окаяна и пияна, но не от вино!“ (51:21). По времето, когато Исая пророкуваше, Израел бяха роби във Вавилон. Бог искаше скъпоценния Му народ да знае, че Той е наясно с тежкото им състояние. Така и днес Той се обръща към всеки християнин, който е бил пленен от някоя форма на робство. Няма значение дали е умствено, физическо или духовно. Бог гледа всеки светия, който залита под тежестта на ужасното бреме и му дава това слово: “Дори и за момент не си помисляйте, че тази тежест е дошла върху вас в резултат на някакъв грях. Ти си под директната атака на Сатана. Врагът на душата ти те обвинява и измъчва. Така че сега, като някой, който се е напил с вино, ти си замаян от неговия ефект. Бил си заслепен от дявола и си мислиш, че сам си си докарал това. Но трябва да Ме чуеш сега. Искам да Ме чуеш, защото имам слово за теб.“

Може би в момента преживяваш тъмна нощ в душата си. Вероятно седиш върху пепелището на падението си. Или пък си повален от веригите на греха, омотани около врата ти. Носил си ги толкова дълго, че си се отчаял. Съблякъл си дрехите на праведността, които ти даде Исус, защото се чувстваш недостоеен да ги носиш. Просто си твърде отчаян да вървиш във вяра.

Казвам ти, Бог има послание точно за теб и те моли да слушаш много внимателно: „Затова, чуй сега това... Така казва твоят Господ, ГОСПОД, твоят Бог, Който защитава делото на народа Си: Ето, взех от ръката ти чашата на опиването... А ще я сложа в ръката на мъчителите ти“ (51:21-23).

С други думи Господ казва: „Тук съм, за да защитя случая ти, да се застъпя за теб, и ти обещавам следното: ще отнема от теб чашата на страха, която пречи на живота ти и ще я поставя в ръцете на онези, които те притесняват. Писнало ми е от всеки демон или човек, който ти причинява страдание. Няма да позволя да продължат да те измъчват. Сега ти казвам, че това е края на мъчителите ти.“ Той е насочил яростта Си срещу онези, „които казаха на душата ти: Падни по лице, за да минем отгоре!“ (51:23)

Господ продължава с думите: „И ти си сложила гърба си като земя и като улица за онези, които минават“ (51:23). Виждаш ли картината, която описва? Той казва: „Да, дойдох да те освободя, но трябва да ти посоча и твоята част в това. Истината е, че си позволил на дявола да прави каквото си иска с теб.“

Отначало Сатана те победи с тактиката си, но вместо да му се съпротивиш чрез обещанията Ми, ти му се поклони и доброволно положи тялото си в страх на улиците на отчаянието, и се покори на дяволските му унижения. Сега си напълно победен от началствата и властите му.“

1. Бог вижда как честни, посветени светии са тъпкани от Сатана.

Много посветени светии днес носят бreme, което не би трябвало. Те са смазани от страх и обезкуражение. Как реагира Господ на това? Той пита: „И сега, какво имам тук, заявява ГОСПОД, защото народът Ми е взет за нищо? Властниците му беснеят, говори ГОСПОД, и Името Ми непрестанно цял ден се хули“ (Исаия 52:5).

Бог е възмутен от това, което се случва. Той казва: „Какво виждам Аз? Защо хората Ми са обирани и унижавани толкова лесно? Сатана ги поваля, когато си пожелае, управлява ги, малтретира ги, кара ги да плачат. А те не му се противят. Това хули името Ми, могъществото и силата Ми.“

В удивлението Си Бог напомня на преклонилия се пред дявола народ: „Правдата Ми е близо, спасението Ми излезе“ (51:5). Той казва: „Вече съм изговорил словото за твоето освобождение. Постановил съм го в заветните Си обещания. Протегнал съм могъщата Си ръка, за да те изведе от пустинното ти преживяване. Така че, защо не изискаш онова, което съм обещал? Защо не ходиш в славата на Моята свобода?“

След това Бог обещава: „Защото ГОСПОД ще утеши Сион, ще утеши всичките му запустели места и ще направи пустинята му като Едем и степта му — като ГОСПОДНАТА градина. Веселие и радост ще се намерят в него, славословие и глас на песен“ (51:3). Той заявява: „Ще ви утеша. В този момент всичко, което виждате, е провал във всяка сфера на живота ви. Но това ще се промени. Ще превърна пустинята ви в градина като Едемската. Скоро ще дойдете на свежата поляна на радостта.“

Това не са празни, глупави обещания. Те са ни дадени от Всемогъщия Бог, Който царува над всичко. Мислите Му за Неговия народ са за добро, а не за провал или падение. Той ни обича и Е решен да ни избави от страховете и отчаянието ни, но иска и да ни покаже как сме стигнали до това ужасно състояние. Той посочва: „Вие се поклонихте на дявола. Доброволно положихте тялото си на земята пред него и му позволихте да ви тъпче.“

В този момент, много пастири, евангелизатори и благочестиви миряни живеят под облака на страха. Защо? Позволили са на Сатана спокойно да ги ограбва чрез съмнения. Седмица след седмица те живеят с мисълта за това как да напуснат служението си. Те се съмняват в Господ. Чудят се дали Той ги води. Живеят без никаква надежда за бъдещето.

А Бог не може да повярва на всичко това. Той казва: „Аз, Аз съм, Който ви утешавам. Кой си ти, че се боиш от човека, който умира, и от човешки син, който ще стане като трева?“ (51:12). Той казва: „Защо се страхуваш от това, което могат да ти направят хората? Ключките и заплашите им не могат да ти навредят. Сатана използва страха ти, за да те пороби, но Аз съм ти обещал свобода. Кой си ти, че да слушаш неговите лъжи, а не Словото Ми?“

След това Бог добавя: „Не се бойте от зловния присмех на хората, не се плашете от злословието им“ (51:7). С други думи: „Защо измервате себе си според хорските идеи за успех и провал? Аз съм ви дал обещания за вечността, но вие докарахте срам на себе си. Легнали сте на земята като изтривалка за краката на врага.“

Накрая Бог казва: „и непрестанно цял ден се страхуваш“ (51:13). Той описва вярващи, които стават плячка на смъртоносен самоанализ. Давид си признава: „Отпаднал съм и съвсем съкрушен; рева от стона на сърцето си“ (Псалм 38:8). Давид знаеше, че става все по-неспокоен от това, че непрестанно се взира в проблемите си. Та, откъде идват страховете ти? Защо си толкова обезкуражен? Непрестанно ли се вторачваш в мизерното си състояние?

2. Бог вижда също и множество наранени и разбити пастири.

Множество ревностни преди пастири изоставиха служенията си, а много други са на ръба да се откажат. С месеци не са виждали добри времена. Съпругите им ги гледат как потъват в проблемите и кризите, и също се отчайват. Притесняват се, че съпрузите им ще изгубят работата си, домовете, стабилността. Някои от тях дори се страхуват, че мъжете им ще се откажат да живеят. И така, те имат своите битки на обезкуражение – самотни и отчаяни.

Много пастири са обезкуражени, защото виждат много малко плод от работата си. Неотдавна ми се обади един такъв скъп пастир. Той попита: „Какво правиш, когато си направил всичко като пастир, а виждаш много малко отклик? Молиш се прилежно, постиш, ходиш праведно с Христос. Покорен си и вярваш, проповядваш помазано слово. Но хората напускат църквата без обяснение. Или още по-лошо – обръщат се срещу теб.“

Каж ми, какво правиш, когато обещанието, което Бог ти е дал, не се сбъдва? Какво се случва след години в служение на тяло от хора, а някои от тях започнат да отпаднат от вярата? Правиш всичко, което си научил през годините в служение на Бог, но нищо не се случва.“

Говорих с един лутерански проповедник, който редовно се среща с други пастири от своя град. Това са благочестиви хора от няколко деноминации, които се окуражават едни друг в служението си. През първите няколко години броя им нараствал, но през миналата година групата започнала да намалява. Сега, след като все по-малко и по-малко служители започнали да ходят на събранията, сред тях се промъкнало обезкуражението. Скоро пастирите споделили: „Работя по-здравно от всякога, но има много малко растеж. Хората дори се отвръщат от вярата. Какво да правя?“

Лутеранският пастир също се обезкуражил. Последните му думи към мен бяха: „Моля те, моли се за мен, Дейвид. Моли се и за наранените пастири в моя град.“

Цялата ни нация е в беда.

Списание „Нюзуик“ съобщава, че 65% от американците имат проблем със съня. Те се събуждат сутрин, а над главите им е надвиснал черния облак на отчаянието. Милиони хора днес взимат лекарства, само за да имат мъничко спокойствие. Тук, в Ню Йорк, хората са много неспокойни и стресирани. Има голям страх от био-тероризъм, от ядрена атака, от това да не се взривят тунелите и мостовете. Хората в Лонг Айлънд се страхуват, че ядрените заводи там може да бъдат бомбардирани.

Днес повече от всякога Божия народ има нужда да чуе слово от Него, и в това време на бедствия, нашия Господ ни е дал непоклонимо такова: „И непрестанно, цял ден се страхуваш от яростта на притеснителя, сякаш се готви да унищожи? Къде е яростта на притеснителя?“ (Исаия 51:13)

Бог ни пита: „Защо се страхувате от врага си? Какво може да ви направи той, след като съм ви обещал добро бъдеще?“ Възлюбени, няма никакъв сценарий, никаква възможна ситуация, при която дявола може да ни унищожи. Виждате ли, Исус Христос е обещал небето на онези, които ходят във вяра. Когато умрем, ние веднага ще се преселим близо до Него. Това означава, че не можем да бъдем унищожени от дявола, а просто преминаваме от смъртта в живота. Ще ни се даде ново тяло и ще прекараме вечността в слава с нашия Господ. Божият народ трябва да бъде блестящ пример за това какво означава да живееш в мир в тези страшни времена. Ние трябва да изпитваме мир въпреки обстоятелствата, да предлагаме свидетелство на света: „Мирът, който виждаш у мен не може да бъде разбран от света. Жив или мъртъв, аз принадлежа на Бог за вечността.“

Бог ни е дал и бронирано обещание за живота ни на земята. Той казва, че когато врага ни се опита да ни стъпче, „народът Ми ще познае Моето Име; затова в онзи ден ще познае, че Аз съм, който говоря — ето Ме!“ (52:6). С други думи Бог казва: „Когато си в най-тежкото си изпитание, Аз ще ти дам слово. Ще Ме чуеш да казвам: „Аз съм, Исус, твоя Спасител. Не се страхувай.“

Христос изпълни това обещание до последната буква в Матей 14 глава. Учениците бяха в една лодка по време на ужасна буря, блъскани от вълните. Изведнъж те видяха Исус да идва към тях по водата. Библията казва: „И учениците, като Го видяха да ходи по езерото, се изплашиха, мислейки, че е призрак, и извикаха от страх“ (Матей 14:26). Какво направи Исус в този страшен момент? „А Исус веднага им проговори, като каза: Держайте! Аз съм; не се бойте.“ (14:27)

Чудя се защо Исус използва точно тези думи: „Держайте.“ Защо каза това на хора, които мислеха, че ще умрат? Думата „держай“ означава да бъдеш освободен, щастлив, свободен от страх, и когато учениците бяха в беда, Исус свърза тази дума с личността Си. Помнете, че онези мъже Го познаваха лично и Той очакваше, че ще приемат думата Му на вяра. Той казваше: „Отец е обещал, че ще дойда при вас в бурята ви. Писано е: „в онзи ден ще познае, че Аз съм, който говоря — ето Ме!“ (Исаия 52:6). Сега дойдох при вас в бурята ви. Аз, съм, Исус, тук при вас във всичко това. Така че – держайте.“ Нашия Спасител очаква същата вяра и от нас, когато сме в беда.

След това Бог отбелязва истинската причина за човешкия страх и обезкуражение: „А си забравил ГОСПОДА, който те е направил, който е разпрострял небесата и основал земята“ (Исаия 51:13). Той казва: „Забравихте ме в кризата си. Позволили сте на обстоятелствата ви да заличат спомените ви за това кой съм. Аз съм създателя на вселената, имам цялата сила и власт. Мога да ви освободя във всеки един момент, а вие напълно забравихте това.“

След това Господ посочва: „Вие сте се превърнали в роби на собствените си страхове, вързани сте от излишни съмнения. Вместо да прибегнете до Словото Ми, вие воювате срещу оковите си.“ „Вързаният скоро ще бъде развързан и няма да умре в рова и няма да му липсва хлябът му“ (51:14). Просто казано, ние се притесняваме поради обстоятелствата си и не си спомняме Словото Му към нас: „Който благовества добро, който проповядва спасение, който казва на Сион: Твоят Бог царува!“ (52:7)

Господното послание тук не би могло да бъде по-ясно: „Вие не ме виждате като Бог, Който може да ви помогне във вашите обстоятелства. Толкова сте притеснени да не би да бъдете освободени от проблемите си, че сте се отвърнали от славата и силата Ми. Вместо това се борите и плачете: „Господи, изведи ме от това“, а всичко, от което се нуждаете, е да зърнете могъществото Ми.“

Помислете: нашият Господ никога не е разочаровал народа Си. Той ни подканва: „Погледнете историята на децата ми в двата Завета. Спасявах ги много пъти, във всеки един момент. Никога не съм позволявал на врага да унищожи онези, които Ми вярват.“

А сега вижте собствената си история с Мен. Кога не съм ви освобождавал? Някога оставали ли сте без провизиите Ми? Слугата ми, Давид, казва: „Остарях, побелях, но никога не съм виждал Божиите хора да просят хляб.“ Аз съм любящ Баща и винаги ще се грижа за нуждите ви.“

Бог заповядва на хората Си да се изправят и да видят в какво ниско положение са изпаднали.

“Събуди се, събуди се, облечи се със силата си, Сионе! Облечи великолепните си дрехи...Отърси се от праха; стани, седни Ерусалиме! Освободи се от връзките на шията си, пленена дъще сионска!” (Исаия 52:1-2). Бог призовава падналите Си светии: „Събуди се и се отърси от праха. Аз съм твоя Господ, а ти все още си Мой праведник. Позволил си на врага да те убеди, че си мръсен. Той казва, че нямаш право да облечеш Христовата дреха на праведността, но Аз ти заповядвам да се изправиш, да облечеш отново тази дреха и да заемеш праведното си място, за да царуваш с Мен. Не трябва повече да позволяваш на Сатана да те тъпче. Моето Слово те направи праведен.“

Как могат вярващите днес да осъзнаят състоянието си и да се отърсят от праха? Какво се изисква от нас, за да не се прекланяме повече пред врага? Давид дава отговора: „Всичките ми извори са в теб!“ (Псалм 87:7). Той казва: „Цялата ми радост е в Теб, Господи. Само Ти си извор на пълнотата ми. Ти си всичко, от което се нуждая, за да бъда добре, радостен, щастлив, и за да имам мир.“

Отдавна съм стигнал до същото заключение. Нищо не задоволява копнежите на душата ми, освен Исус. Нищо на тази земя не може да попречи на онова, което имам в Него: нито семейството ми, нито приятелите, нито успеха, нито служението. Можеш да ми отнемеш всички книги, които съм написал; всички дела, които съм извършил; милионите хора, които са били докоснати от служението ми; дори и любовта ми към проповядването. Можеш да ми вземеш всичко това, защото нищо не се сравнява с радостта от близостта с Христос.

Само ми дай по-голямо откровение за Христос. Нека се приближа по-близо до Него. Нека разбирам пътищата Му по-добре. Затова душата ми крещи „Алилуя!“, и за това сърцето ми подскача от радост. Жаждата ми се утолява, когато пия от извора Му. Исус е и причината, поради която вече не се интересувам дали обстоятелствата ми се променят. Доволен съм от това, че моя Господ ми е разкрил част от Себе Си, а благодатта, която ми дава Той е еднаква при всяка ситуация, в която се намирам. Самият Христос изпита същата мощна благодат докато беше на земята. Когато трябваше да отиде на Кръста, Той се моли три пъти: „Отче, нека тази чаша ме подмине.“ Третият път, един ангел дойде и Му послужи. В този момент Исус прие сила, за да се изправи пред предстоящите събития, и според Словото, Той започна да се моли още по-усърдно, но Библията казва, че агонията Му не отмина.

Мисля, че това е удивително. Дори и след като Отец Му даде сила, Исус все още носеше агонията Си. Очевидно това Го накара да се моли още по-решително. Може би ще кажеш: „В крайна сметка, Отец не спаси Исус.“ Не, направи го. Силата, която Христос прие от небето, помогна в изпитанието Му. Всъщност, тя Му помогна по пътя към Кръста, както и след това – в славата. Всички ние знаем, че Исус е нашия пример и тук Той ни показва ясно, като се моли: „Отче, признавам, че имам нужда от освобождение, но не бързам да бъда освободен от това обстоятелство. Не се боря срещу него. Искам само да видя Теб в кризата Си. Не Моят, а Твоята воля да бъде.“

Аз благодаря на Бог за многото победи и успехи, на които съм се радвал в продължение на петдесетте си години в служение. Но трябва да кажа като Яков: „Малко и зли са били дните на годините на живота ми“ (Битие 47:9). Еврейската дума за зли тук означава беда, притеснение, проблем, тъга, мъка. Накратко – аз знам какво е да си пленник на страха и отчаянието. Понякога, когато бях млад пастир, исках да напусна служението. Бил съм толкова смазан, че дявола ме беше превърнал в изтривалка и много нощи крещях към Бог: „Къде си?“

Но също така се оприличавам и на Еремия. Той заяви: „Но кажа ли: Няма да споменавам за Него и няма да говоря вече в Негово Име, и става в сърцето ми като горящ огън, затворен в костите ми; изтощавам се да задържам словото и не мога“ (Еремия 20:9). Само когато стигнех до предела на силите си, тогава спирах да се притеснявам дали Бог ще промени ситуацията ми. Тогава Той ме водеше в почивката Си и вече не се прекланях пред Сатана.

За повечето християни ситуацията няма да се промени за една нощ.

Може Бог да те докосне в църквата и да се прибереш у дома си окуражен, но след като това чувство отmine, разбираш, че обстоятелствата ти не са се променили. Кое е решението, ще попиташ? Всяка промяна, която се случва, трябва да се случи в нас, а не в обстоятелствата ни.

Ние трябва да бъдем предадени на Исус до такава степен, че Той да се превърне във всичко за нас, в единствения ни източник на задоволство. Един пастир ми разказа една красива история за тези неща. В църквата му имало една млада жена, която била родена с невероятно изкривяване на лицето. Докато била тийнеджърка, тя мечтаела да срещне мъж, който да я обича, въпреки лицето ѝ. Продължавала да мечтае за него докато навършила двадесет и няколко години, а си мечтаела и да има дете. През всички тези години тя редовно отправяла молбите си към Господ, надявайки се на отговор.

Неотдавна младата жена отишла при пастира. Тя му подала един сапун и бебешка дрънкулка. Казала: „Пастире, искам да вземеш тези неща от ръцете ми. Те са част от една мечта, която имам от момиче. Всеки път, когато баща ми се миеше, казваше: „Скъпа, отиди да ми донесеш един сапун.“ Аз обичах да купувам сапун за него. Това ме караше да се чувствам нужна и желана от него. Когато пораснах, винаги се надявах, че ще чуя същото и от мъжа си. Тогава бих могла да направя това с любов, както го правех за баща си. Колкото до дрънкалката, тя ми напомня за желанието ми да имам дете.

Искам да знаеш, че повече не се нуждая от тези неща. Отказах се от тези мечти и ги размених за по-добри. Виждаш ли, имам мир в положението си. Знам, че то никога няма да се промени. Така че го предадох на Господ. Сега Исус напълни изцяло живота ми. Той се превърна в източника на моята радост. В Него намерих онова, което никой съпруг не може да ми даде. Той взе старите ми мечти и ми даде Себе Си. Господ е моя съпруг. А децата, които виждаш да се тълпят около мен в църквата, са децата, които ми даде Той. Аз съм безкрайно благословена. Така че, моля те, вземи тези символи от мен. Най-накрая съм свободна от тежестта им.“

Пастирът казва, че цялото обезкуражение на тази жена си било отишло. Тя била невероятно щастлива и се е превърнала в най-любящия човек в църквата му.

Тогава, с нежни думи, пастира ми изповяда, че той също се е променил. „Отказах се от мечтата си да имам голяма църква“ – каза той – „събранието ми не расте както си мислех, че трябва. Исках да видя плод от служението си. Това желание ме караше да се боря да изглеждам успешен в очите на хората.

Но вече искам само едно. И това е църква, която обича. Искам да бъда пастир на хора, които се грижат един за друг, любящо семейство от вярващи. Няма значение колко големи или малки сме. Когато застана пред Господ, искам да знам, че съм научил хората да обичат Исус.“ Този човек е влязъл в Божията почивка. Дори и най-благочестивите ни мечти могат да се превърнат в глупости, ако не ги разменим за Христос. Ако нашият Господ иска такива неща от нас, Той ще ги накара да се случат. Междувременно, ние трябва да живеем в мира Му. В момента Той ти напомня: „Аз към заповядал да бъдеш свободен. Сега се изправи от праха. Врагът повече не може да те тъпче. Дадох ти сила.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Devil, You Can't Walk on Me Anymore](#) / [Дяволе, вече не можеш да ме тъпчеш](#)